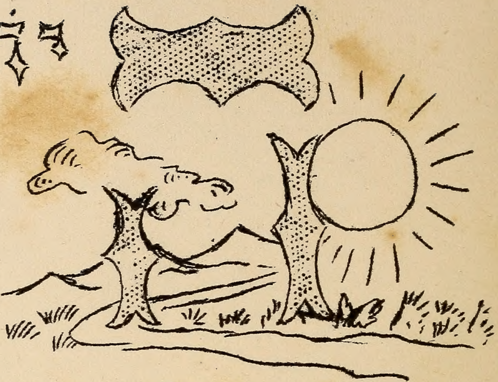
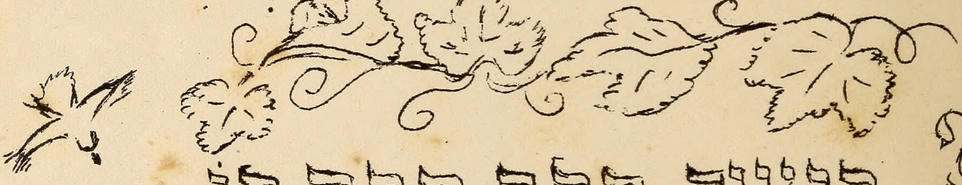

יום אתם יוצאים בחודש האביב

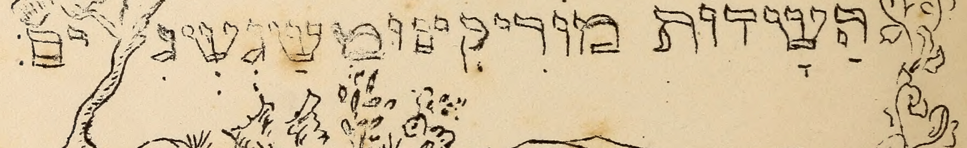
הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו,
הנצנים נראו בארץ. עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו התאנה חנטה
פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח

הגשם חלף הלך לו

עננים התפזרו ואינם עוד

השדות מוריקים משגשגים:

כי תבואו

אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי
נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת
קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת
עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם

עומר עומר תבואה חדשה
נאגד אגדות בבר
נאלם אלומות בכר.

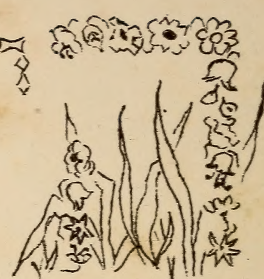
המלילות רכות גרעינים
זרעי הברכה עוד ספונים.
עומר, עומר...

האדמה תשא רוב תגמול
ברוך יברך בידינו היבול.
עומר, עומר...

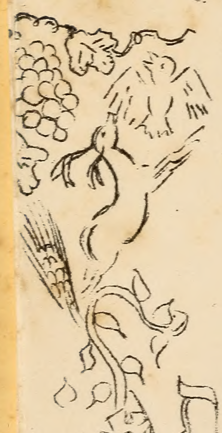
עומר עומר בן קמה
זו ברכת האדמה
הוא יובא הלום
ויונף תנופה לרום.

מבאר שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן
פה יגל יוגב בעיר
בתנובת הניר.
עומר, עומר...

יבורך כל זיו שדי
פרי עמל ידי
באה באה מעמר
קול נשא ונזמר.
עומר, עומר...

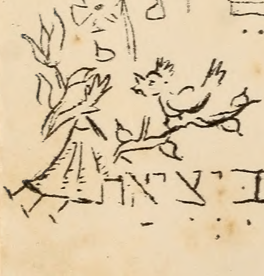

החדש הזה הזה
לכם ראש
חדשים ראשון
לכל חדשי
השנה חדש
האביב

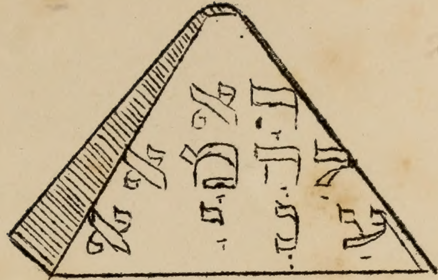

ובחדש האביב בארבעה עשר בו
פסח הוא זמן חרותנו כי בעצם
היום הזה יצאו אבותינו ממצרים

זכור את היום אשר
יצאתם ממצרים מבית
עבדים

הננו מוכנים ומזמנים לספר ביציאת
מצרים ביחד עם כל ישראל.

די אכלו
אבהתנא בארעא
דמצרים כל דכפין ייתי ויכול
כל דצריך ייתי ויפסח

השתא עבדי -
לשנה הבאה בני חורין

השתא נמקים אחינו במחשכי הגלות -
לשנה הבאה בארעא דישראל.

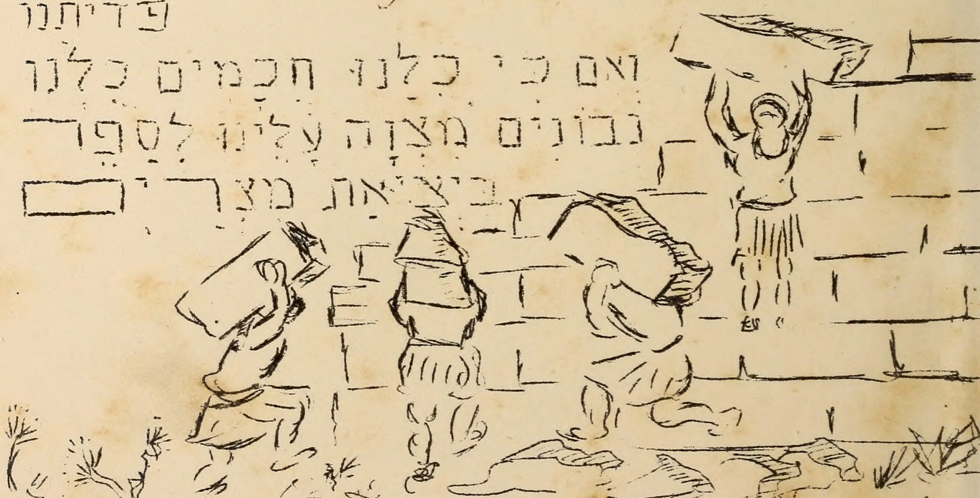
השתא מקוממת גבורה על החרות
לשנה הבאה בתוך מדינה יהודית

מה נשתנה הלילה הזה מכל
הלילות שבכל הלילות.
ובכל הימים אנו שקועים בחולין וטרודים
בדאגות והלילה הזה הננו מכנסים בביתנו
מסבים יחדיו ומכונים את לבנו לחזון הפדות.

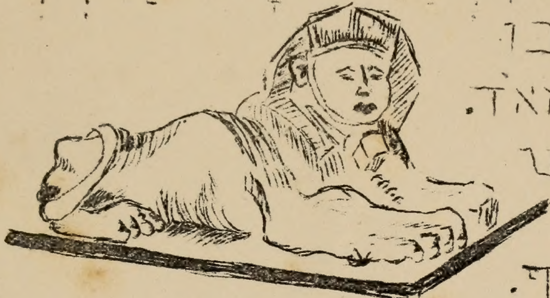
עבדים היינו לפרעה במצרים

ואילו לא יצאו אבותנו ממצרים -
הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים
היינו לפרעה במצרים

ממצרים גאלתנו
ומבית עבדים
פדיתנו
ואם כי כלנו חכמים כלנו
נבונים מצוה עלינו לספר
ביציאת מצרים

במתי מעט, בשבעים
נפש ירדו אבותינו מצרימה.
ובני ישראל פרו וישרצו
וירבו

ויעצמו במאד מאד.
ויקם מלך חדש
על מצרים, אשר
לא ידע את יוסף.

ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל
רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו
פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה
ונוסף גם הוא על שונאינו.

וישימו עליו שרי
מסים למען ענותו בסבלותם
ויבן ערי מסכנות לפרעה את
פתום ואת רעמסס. ויעבידו
מצרים את בני ישראל בפרך.

ויאנחו בני ישראל
ותעל שועתם השמימה

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶל־אֶחָיו
וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם

מה נפחת בי את הנשמה הזאת, למה נתת
בי הלב הזה לחוש כל צרה, כל מכאוב וכל
און לשאת ולסבול עם כל נדכא ועם כל
אמלל וידי אסורות לבלי הושיע? עד מתי?

בא מצרימה ובאת אל הנענים ואל
האמללים, אל כל הנאנחים והנדכאים
ואמרת אליהם כי עבדים הם - והם
לא ידעו; וכי גדול עניים ונורא
לחצם - והם לא יאמינו ופקחת
את עיניהם בחזק-יד על כל
לחצם ועל כל עניים וגאלת
אותם. ועם רב ימשך
אחריך מקרב אחיך אשר לא
ידעת ואשר לא ידעוך. ועשית
מן התולעים - אדם ומן
האדם-עם מעפרת
חול - ארץ.

ויגד למלך מצרים כי
ברח העם ויהפך לבב
פרעה ועבדיו. מה זאת
עשינו כי שלחנו את
ישראל מעבדנו.

וירדפו מצרים ויבאו
אחריהם כל סוס פרעה
רכבו ופרשיו אל תוך
הים וישב הים לפנות
בקר לאיתנו ומצרים
נסים לקראתו.

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם

בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז:

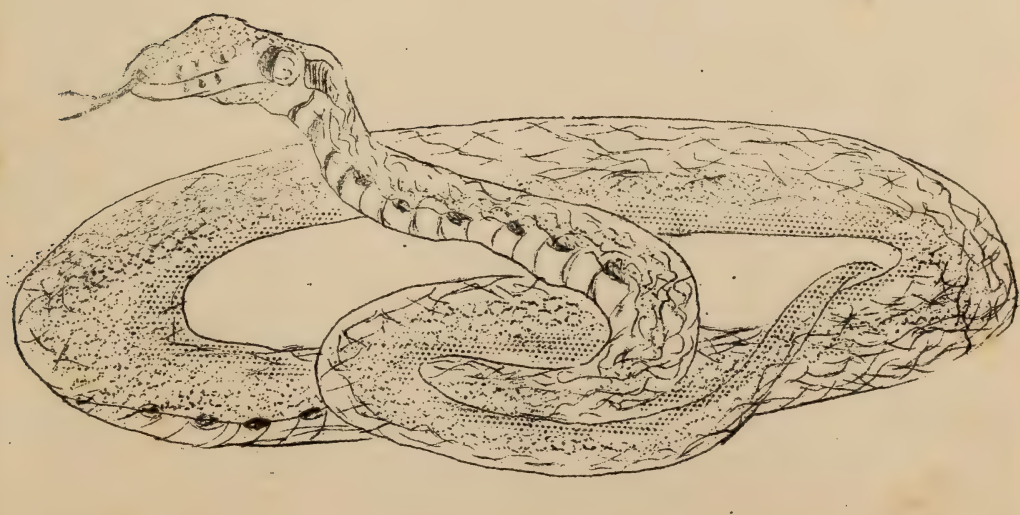
הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ, יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו, הַיָּם

רָאָה וַיָּנֹס, הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר,

הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן:

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים

עבדים היינו בכל דור ודור ובכל
אתר ואתר, נפוצים בין העמים,
נמקים במחשכי הגלות, משעבדים
יובלות על יובלות בכל קצוות
הארץ. לא ידענו מרגע וחיינו תלוים
לנו מנגד.

היתה עלי יד ד' ויוציאני ברוח ד'
ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות. והעבירני עליהם
סביב סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד.
ויאמר אלי בן-אדם, התחיינה העצמות האלה! ואמר ד' אלהים,
אתה ידעת! ויאמר אלי, הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם:
העצמות היבשות, שמעו דבר ד': כה אמר ד' אלהים לעצמות
האלה, הנה אני מביא בכם רוח וחייתם ונתתי עליכם גידים
והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח
וחייתם. ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי, והנה
רעש, ותקרבו עצמות, עצם אל עצמו, וראיתי והנה עליהם
גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם.
ויאמר אלי: הנבא אל הרוח, הנבא בן-אדם ואמרת אל הרוח:
כה אמר אלהים: מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה
ויחיו. והנבאתי כאשר צוני ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו
על-רגליהם, חיל גדול מאד מאד. ויאמר אלי: העצמות
האלה, כל-בית ישראל המה הנה אומרים: יבשו עצמותינו
ואבדה תקותנו, נגזרנו לנו. לכן הנבא ואמרת אליהם:
כה אמר ד' אלהים: הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי
אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל-אדמת ישראל, ונתתי
רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם.

יקם דור חדש
דור גבור מלחמה
דור אחרון לשעבוד
וראשון לגאולה

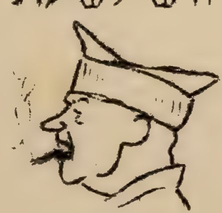

ידליק משואות
בראשי ההרים
סלל דרך לרדופים על צואר

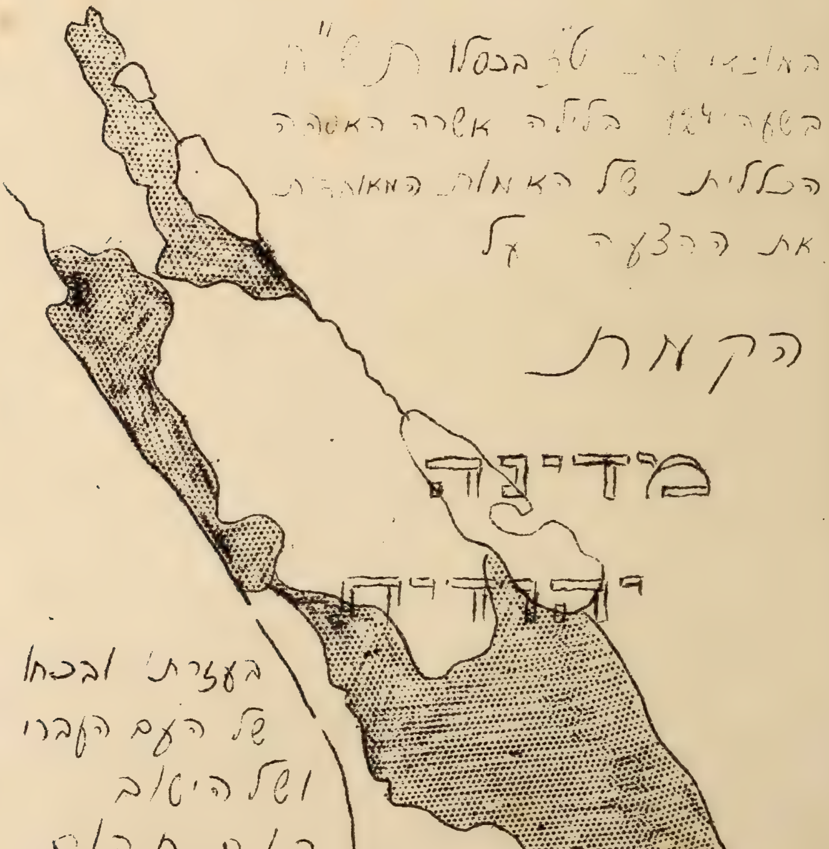

ממעמקים חצב מים
מרגבים העלה חיים
חתר העפיל והבקיע
עלה והעלה למכורה הגואלת
ולא נתקה השלשלת

[illegible] [illegible] ט"ז בכסלו תש"ח
בשעה [illegible] בלילה אשרה האספה
הכללית של האומות המאוחדות
את ההצעה על

הקמת

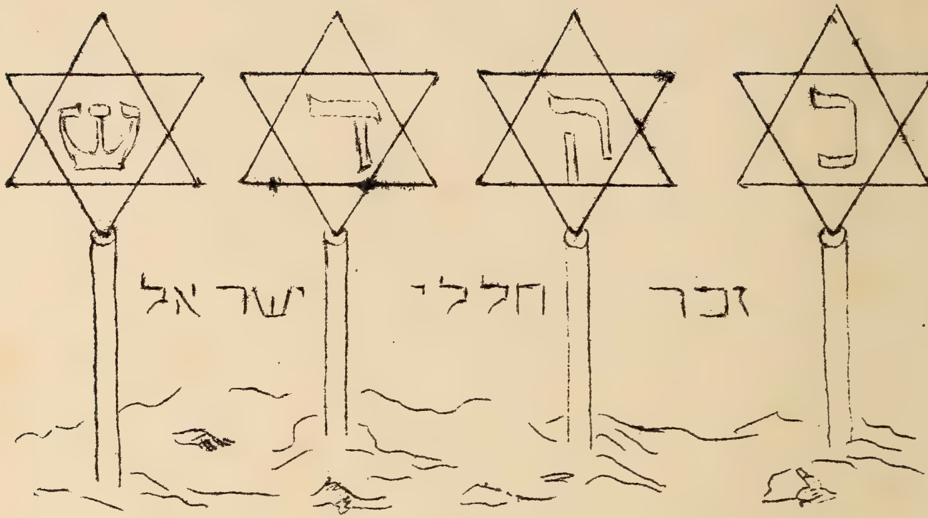
בעזרתו ובכחו
של העם העברי
ושל הישוב
קום תקום
מדינתנו

ויהי בהודע בירושלים דבר מלחמת הישמעאלים
בישובים היהודיים אשר בהררי חברון ויזעקו
הנאמנים והטובים מבני ישראל, מהם היושבים על
התורה ומהם האמונים על העבודה, ויצאו בשבילים
נסתרים כדי להביא עזרה לנצורים אשר בהרים.
וחבורה קטנה בת ל"ה צעירים הקפה, בהיותה בבקעה
אשר לרגלי ההרים על-ידי מאות ישמעאלים שחנו על
ההרים. ויעמדו בני החבורה על נפשם ולא יכלו
הישמעאלים צמאי הדם לגשת אליהם כל עוד האחרון
מבני החבורה היה בחיים. והאחרון והוא פצוע
קשה עשה את חובתו חובת חיל עברי, בשארית כחותיו
השמיד את הנשק וחמרי-הרפואה שלא יפלו בידי
הרוצחים.

אותה שעה ובת-קול יצאה והכריזה: התנחמו
והתכבדו בבניכם הזכים והטהורים. החמשה ושלשים
מבניכם קדשו היום את החיים בהררי חברון.
בזכותם תגאל הארץ משממותה, בזכותם תקום הארץ
אשר נשבעתי לתתה לכם, לבניהם ולבני בניהם עד
עולם.

נזכור את אחינו בדרכים ללא דרך
רדופי להבות ופחדים במחנות
העינוי ובספינות רעועות בלב ימים
ובלבם חזון העליה למולדת.
נזכור את אלה אשר הלכו הראשונים,
ונפלו הראשונים. נזכור הבנים
והבנות אשר חונכו לטוהר ולשלמות —
ואהבת החרות נטועה עמוק בלבבם.
נזכור — ביצאם להכות באויב התוונו
לאויבי כל הדורות לרשעה עצמה.
עם זכרם נלחם; עם מפעלם נגבר וננצח!

שפך חמתך אל
הגוים אשר לא ידעוך
ועל הממשלות אשר
בשמך לא קראו: כי אכל
את יעקב ואת נוהו השמו:
שפך עליהם זעמך
ותשמידם מתחת באף
השמים
מנעי קולך מבכי ועיניך:
מדמעה כי יש שכר לפעלתך:
ושבו מארץ אויב.

וְהִיא שֶׁעָמְדָה

לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ. שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבָד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ: אֶלָּא שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ. וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

אִם הַרְרֵי נֶשֶׁף עָלֵינוּ נֶעֶרְמוּ
לֹא דָעֲכוּ כָּל הַנִּצוֹצוֹת לֹא יִתַּמּוּ
מֵהַרְרֵי הַנֶּשֶׁף עוֹד נַחְצוֹב לֶהָבָה
מִנְּקִיקֵי הַסְּלָעִים סַפִּירִים לִרְבָבָה

מתוך אכזבה מרה על הבטחות שהופרו ועל ברית ידידות שנותקה, מתוך חבל רב ומצוקה קשה - נעמוד איש איש על מקומו ונמשיך בכל כחו כחותינו בעבודה וביצירה גם בימי מצוקה אלה, עד שמתוך חשכת הימים יבקע שביב אור גם לנו, לעם הנושא את נפשו לגאולה במולדתו.

אנחנו עדה עקשת,
עדת יעקב מדור דור.
מי לארץ, ארץ מורשת,
דרכנו יחסם ויגדר?
בגלגול לדה מחדשת
נפרץ כל סער וגבול
ותשלבנו ידינו כעשת
להתיר מסיח כבול,
שלנו זאת היבשת,
העמק, ההר והגיא.
לא עוד תקותנו נואשת,
עוד חי ישראל, עוד חי!

התנער דור עזוז וגבור,
דור גבור מלחמה
דור אחרון לשעבוד
וראשון לגאולה אנחנו!
אל אף השטים וחמתם
הננו ועלינו!
בסערה! – – –
האזינו!
הסערה גם היא
קוראת לנו! ההינו
– – – – – – – – –
הננו ועלינו!

בין גבולות והריח ללא דרך
בלילות חשוכי כוכבים
שירות של אחים מבלי הרף
לחולדת אנו מלוים.

לעולל ולרך
שערים פה בפתח
לסך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

אם השער סגור אין פותח
את השער נשבור ונתוץ
כל חומה בצורה ננצח
וכל סדק נרחיב ונפרוץ.

לעולל ולרך...

שירה על בכי ועל צער
ישען על זרועי סב זקן
גם לזה שסגר את השער
עוד יבא יום נקם ושלם.

לעולל ולרך
שערים פה בפתח
לסך ולזקן
אנו פה חומת מגן.

נדליק משואות בראשי ההרים!
עוד נחלל דרך לרדופים על צואר!
עוד נקים בית לעולם שטורף,
ממעמקים נחצב מים,
מרגבים נעלה חיים,
ונקרע את מגלת הזדון אשר גזרה על הנשמה
לקדשה, ואת המזימה אשר אמרה להחניקנו-נפר!
עוד נפרץ שערים כאשר פרצנו בדרך-לא-דרך,
בשביל-לא-שביל, מעבר לרכסי הצורים,
בין משברי ים סוער
עוד נחתור כאשר חתרנו
עוד נעפיל כאשר העפלנו
עוד נבקיע כאשר הבקענו.

שלשום שדדנו,
אתמול השמדנו,
היום חרדנו, במרד גם מחר.
ובלהט-צער,
ובמחץ-סער
נפרוץ כל שער סגור ומסגר.
כל עוד בלבנו תיקד התוחלת -
לא תנתק השלשלת.

שלשום צפינו,
אתמול מרינו,
היום עלינו רבעל מחר,
ומעצור אין
לעוף בשמים
ולאח ואחות הבאים מנכר.
עלה נעלה למכורה הגואלת,
לא תנתק השלשלת.

שיר-עז נשירה,
מוקד נבעירה
ושביל נאירה לאח נודד,
את שביל-הנער
להוד וזהר
ולחיי-מהר של עם עובד.
כבה לא תכבה לעולם הגחלת
ולא תנתק השלשלת...

על הר גבה עלי לך מבשרת
ציון הרימי בכח קולך מבשרת
ירושלים: שאי סביב עיניך
וראי כלם נקבצו באו לך:
בניך מרחוק יבאו ובנתיך על
צד תאמנה: מי אלה כעב
תעופינה וכיונים אל ארבתיהם:
כי לי איים יקוו ואניות תרשיש
להביא בניך מרחוק:
ופתחו שעריך תמיד
יומם ולילה
לא יסגרו.

היה ביום ההוא
יטפו ההרים עסיס
הגבעות תלכנה חלב
ל אפיקי יהודה ילכו
ים: ובנו
חרבות עולם שוממות
ראשונים יקוממו: וחדשו
ערי חרב שוממות דור
דור ובנו בתים וישבו
נטעו כרמים ואכלו
פרים: ונתן
ץ השדה
את פריו
והארץ תתן
בולה: ולא יהיה עוד
בז לגוים וישבו
לבטח ואין מחריד:

נְבָרֵךְ

עַל הַגֶּפֶן וְעַל פְּרִי
הַגֶּפֶן וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל
אֶרֶץ חֶמְדָּה טוֹבָה וּרְחָבָה
שֶׁנָּתַן לָנוּ לֶאֱכוֹל מִפִּרְיָהּ
וְלִשְׂבֹּעַ מִטּוּבָהּ.

נְבָרֵךְ

עַל אֲשֶׁר נִגְאַלְנוּ
וְהִגַּעְנוּ לַלַּיְלָה זֶה לֶאֱכוֹל
בּוֹ מַצָּה וּמָרוֹר.

כֵּן

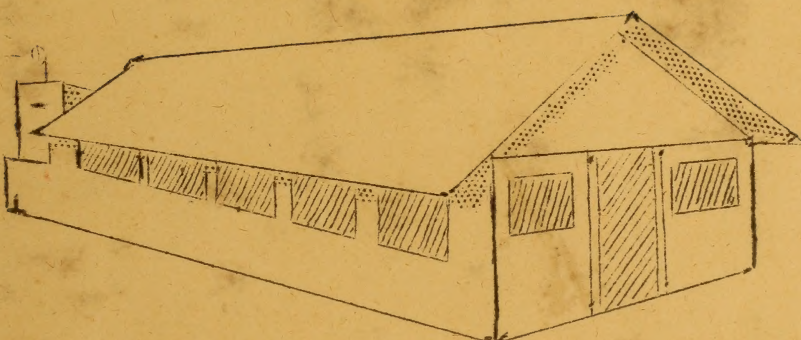
נַגִּיעַ לְמוֹעֲדִים
וְלִרְגָלִים הַבָּאִים לִקְרָאתֵנוּ
בְּשָׁלוֹם שְׂמֵחִים בְּבִנְיַן
אַרְצֵנוּ וְשָׂשִׂים לְחֵרוּתֵנוּ:

חֲסַל

סֵדֶר פֶּסַח כְּהִלְכָתוֹ
כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ לַעֲשׂוֹתוֹ
כֵּן נִזְכֶּה לְסַדֵּר אוֹתוֹ

קָרֵב יוֹם וַיַּצְלִי
פְּדוּיִים לְצִיּוֹן בְּרִנָּה

נוה - ים

תשח